

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Ing. J. R.**,
bytem B. 1567/5, P. 4,

zastoupeného Mgr. Tomášem Dvořáčkem, advokátem
sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, čj. 22/2015-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále též „**žalovaný**“) ze dne 25. 5. 2018, čj. 22/2015-190-TAXI/3 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný k odvolání žalobce podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), změnil

rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 9. 3. 2015, čj. MHMP 222446/2015 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“), a to jednak v částech výroku identifikujících osobu žalobce, jednak v části týkající se výše pokuty, a ve zbytku Prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím uložil správní orgán prvního stupně žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za správní delikt podle § 35 odst. 2 písm. v) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v rozhodném znění (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“), kterého se žalobce dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě jako dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, nezajistil, aby dne 20. 9. 2014 v ulici 5. května na Praze 4 v čase 00:30 hodin a dne 16. 12. 2014 v ulici Opatovská na Praze 4 v čase 00:10 hodin, což byla v obou případech doba, kdy vozidlo taxislužby bylo použito k jinému účelu než k provozování taxislužby, nebylo toto vozidlo označeno způsobem zaměnitelným s označením vozidla taxislužby dle 21 odst. 3 písm. c) bodu 1 zákona o silniční dopravě a nápisem „taxislužba“.
3. Napadené rozhodnutí, kterým žalovaný uloženou pokutu snížil z 50 000 Kč na 35 000 Kč, bylo žalobci doručeno dne 25. 5. 2018.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval předchozí průběh řízení a jemu předcházející kontroly a shrnul závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 1 – 2 Napadeného rozhodnutí).
5. Žalovaný poukázal na to, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o přestupcích**“), přičemž vyložil, že uvedená úprava není optikou čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod pro žalobce příznivější. Žalovaný pak v rámci úvahy nad aplikací ústavního pravidla vyplývajícího z naposledy uvedeného ustanovení rovněž zohlednil, že zákon o silniční dopravě ve znění změn provedených zákonem č. 304/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „**zákon č. 304/2017 Sb.**“), stanoví na předmětné jednání nižší horní hranici pokuty, když novelou provedenou zákonem č. 304/2017 Sb. došlo k jejímu snížení z 500 000 Kč na 350 000 Kč. S přihlédnutím k uvedenému pak žalovaný žalobci pokutu přiměřeně snížil.
6. Žalovaný nepřisvědčil námitce, že žalobcem využívané vozidlo nebylo označeno způsobem zaměnitelným s označením vozidla taxislužby. Uvedl, že kontrolované vozidlo bylo v době obou kontrol zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, jednalo se tak o vozidlo taxislužby a dopravce musel splňovat všechny povinnosti plynoucí ze zákona o silniční dopravě ve vztahu k tomuto vozidlu. K žalobcem zmiňovanému ustanovení zákona o silniční dopravě žalovaný uvedl, že zákonodárce koncipoval výčet povinností vztahujících se k označení vozidla, jež je používáno k jinému účelu než k provozování taxislužby v ustanovení § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě, formou tzv. alternativního výčtu. Dle žalovaného se tak jedná o výčet jednotlivých rozpoznávacích znaků, kdy k případnému porušení celého ustanovení postačuje porušení pouze jedné z uvedených povinností. Žalovaný poukázal na to, že z přiložené fotodokumentace vyplývá, že kontrolované vozidlo bylo označeno střešní svítilnou žluté barvy s nápisem „AUTO AVE“ a nápisem „taxislužba“ na boční straně vozidla. Ačkoliv je v ustanovení § 21 odst. 3 písm. c) bodě 1 zákona o silniční dopravě výslovně uvedeno, že „*vozidlo má být viditelně*

a čitelně označeno střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně“, a kontrolované vozidlo nápis TAXI na svítlně uvedený nemělo, žlutá svítlna je dle žalovaného obecně historicky rozpoznávacím prvkem vozidel taxislužby. Žalovaný uvedl, že „neodstraněním, případně nezakrytím střešní svítlny žluté barvy, se jednalo o způsob zaměnitelný s vozidlem taxislužby, kdy existuje důvodné podezření na případné matení potenciálních zákazníků“. K tomu dle žalovaného „přispívá také nápis „taxislužba“ na boční straně vozidla a neúplné odstranění ceníku nabízených služeb na levé zadní straně vozidla“. Z těchto skutečností lze mít dle žalovaného za to, že dopravce nezajistil svou povinnost, tedy aby vozidlo taxislužby, které je použito k jinému účelu než k provozování taxislužby, nebylo označeno střešní svítlnou, nápisem TAXI nebo jiným způsobem zaměnitelným s tímto označením. Žalovaný uzavřel, že zákon o silniční dopravě striktně uvádí znaky, které má vozidlo taxislužby nést, a zároveň zakotvuje povinnost tyto znaky odstranit, pokud není vozidlo taxislužby k provozování taxislužby v daný moment využíváno, pročez nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že způsob, jakým bylo vozidlo nastrojeno, není žádným předpisem zakázán.

7. K námitkám brojícím proti neprovedení navržených výsledků svědků žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně žádosti žalobce nevyhověl s odkazem na § 52 správního řádu, dle kterého není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění věci. Žalovaný doplnil, že správní řízení je ze své podstaty vedeno zásadou vyhledávací, z níž vyplývá, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Účastníci řízení mají právo navrhopvat důkazy na podporu svých tvrzení, ale správní orgán jimi, na rozdíl od např. civilního procesu, není vázán. Základní zásadou správního řízení je dle žalovaného tzv. zásada materiální pravdy, dle které správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nezáleží však pouze na libovůli správního orgánu, jakým způsobem naloží s návrhy účastníků řízení. Správní orgán musí dle žalovaného v případě neprovedení navrženého důkazu řádně odůvodnit, proč k jeho provedení nepřistoupil. Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně k provedení výsledků nepřistoupil a své jednání odůvodnil tím, že skutkový stav je bez pochybností prokázán a výpovědi navrhovaných svědků by nepřinesly žádné nové relevantní skutečnosti týkající se označení vozidla dopravce. Dále dopravní úřad podle žalovaného uvedl, že při konečném rozhodnutí vycházel především z protokolu, úředního záznamu a z pořízené fotodokumentace, přičemž na základě výše uvedených důkazních prostředků došlo dle názoru správního orgánu prvního stupně ke zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a provedení výsledků proto bylo shledáno jako nadbytečné. Žalovaný neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně pochybení. Uvedl, že z protokolu, úředního záznamu a pořízených fotodokumentací je zcela zřejmé, jak bylo vozidlo v době kontroly nastrojeno. Tyto materiály byly dle žalovaného pořízeny vyškolenými osobami, jimž jsou jasně známy jejich povinnosti při provádění kontroly, a lze tak důvodně předpokládat, že byly pořízeny a vypracovány v souladu s právními předpisy. Žalobce přitom podle žalovaného ani v odvolání jejich zpracování nikterak nerozporoval. Podle žalovaného tak nelze důvodně předpokládat, že by navrhované výsledky svědků přinesly jiné skutečnosti než ty, jež jsou uvedeny ve výše uvedených důkazních materiálech. Žalovaný uzavřel, že důvod neprovedení výsledků byl řádně odůvodněn a žalobce byl s tímto odůvodněním seznámen v rámci vydaného rozhodnutí, nelze tak tvrdit, že došlo k poškození jeho práv, a to ani práv plynoucích z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jež se dle žalovaného vztahuje na vedení trestního řízení, a nikoliv předmětného správního řízení.

8. K námitkám poukazujícím na nepřiměřenou výši a likvidační charakter pokuty žalovaný konstatoval, že žalobci byla správním orgánem prvního stupně uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za dvojí porušení právních předpisů, za něž bylo možné podle právní úpravy platné v době spáchání uložit pokutu ve výši 500 000 Kč. S poukazem na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že v předcházejících správních řízeních žalobce poukazoval na své nepříznivé osobní a majetkové poměry. V rámci odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí pak žalobce podle žalovaného pouze uvedl, že je pokuta vysoká a likvidační, žádným způsobem však své aktuální osobní a majetkové poměry nedoložil. Žalovaný konstatoval, že dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu bude především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto údaje také věrohodným způsobem doloží. Obecně lze však podle žalovaného předpokládat, že pro dopravce, kterým je podnikatel v silniční dopravě, není pokuta ve výši 50 000 Kč likvidační. S poukazem na § 2 odst. 4 správního řádu žalovaný podotknul, že správním orgánem prvního stupně bylo vyhodnoceno, že žalobci za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. v) zákona o silniční dopravě přísluší pokuta ve výši 50 000 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že bylo ze strany žalobce zjištěno dvakrát porušení téže povinnosti, z čehož vyplývá, že žalobce, ačkoliv nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí, po kontrole provedené dne 20. 9. 2014, během níž mu bylo kontrolním pracovníkem sděleno, že svým jednáním porušuje zákon o silniční dopravě, své jednání prokazatelně nenapravil a dál využíval vozidlo taxislužby k jinému účelu než provozování taxislužby, ačkoliv toto bylo zaměnitelné s vozidlem taxislužby, shledal žalovaný výši pokuty uloženou správním orgánem prvního stupně odpovídající danému porušení zákona o silniční dopravě. Doplnil, že dříve uložené sankce nenaplnily v případě žalobce svůj účel z hlediska individuální prevence. Současně však žalovaný zopakoval důvody, pro které přistoupil ke snížení pokuty. Přitom uvedl, že v případě pokuty uložené podnikající fyzické osobě za správní delikt související s podnikatelskou činností nelze bez dalšího předpokládat, že by uložená pokuta ve výši 35 000 Kč měla být likvidační, a to i vzhledem k možnosti zaplacení pokuty ve splátkách v souladu s ustanovení § 156 odst. 5 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), až na dobu šesti let, kdy by výše měsíční splátky činila necelých 490 Kč.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí, aby následně v obecné rovině předeslal, že (i.) žalovaný nezjistil v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a dospěl tak na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním; (ii.) při zjišťování skutkového stavu byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost rozhodnutí; (iii.) Napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci; (iv.) uložený trest za správní delikt je příliš přísný; a konečně (v.) odpovědnost žalobce za případný správní delikt v době rozhodnutí žalovaného již zanikla.
10. Žalobce posléze své konkrétní žalobní námitky vtělil do čtyř žalobních bodů

11. Námitkami uvedenými pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že Napadené rozhodnutí mu bylo doručeno po více než třech letech, kdy bylo vydáno Prvostupňové rozhodnutí, a dokonce takřka 4 roky poté, co se měl údajného správního deliktu dopustit. Žalobce měl za to, že s ohledem na nabytí účinnosti zákona o přestupcích měl žalovaný Prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. S poukazem na § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích žalobce zdůraznil, že jelikož dosavadní zákony žádnou lhůtu pro projednání správního deliktu neobsahovaly, je nepochybně pro žalobce příznivější úprava obsažená v zákoně o přestupcích. Žalobce poukázal na snížení horní hranice pokuty za správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. v) zákona o silniční dopravě ve znění účinném od 4. 10. 2017 s tím, že promlčecí doba činí v souladu s § 30 písm. b) zákona o přestupcích v takovém případě 3 roky a počíná běžet dle § 31 zákona dnem následujícím po dni spáchání přestupku (den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán). Žalobce konstatoval, že v daném případě počala promlčecí doba běžet 21. 9. 2014, Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 3. 2015; Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno dne 25. 5. 2018. S poukazem na § 32 odst. 2 zákona o přestupcích žalobce namítl, že v předmětném případě počala znovu běžet nová tříletá promlčecí doba oznámením o zahájení řízení a dále vydáním Prvostupňového rozhodnutí. Promlčecí doba tedy podle žalobce marně uplynula dne 10. 3. 2018. Na uvedeném závěru pak podle žalobce ničeho nemění ani ustanovení § 32 odst. 3 zákona o přestupcích, jež dle přesvědčení žalobce představuje pouze maximální omezení pro běh promlčecí doby, pokud odpovědnost za přestupek nezanikla již před uplynutím (v případě daného jednání) 5 leté lhůty z jiného důvodu, když zákon o přestupcích připouští výše uvedené přerušování promlčecí doby, v důsledku čehož by mohlo docházet k situacím, že přestupek by mohl být projednán a rozhodováno o vině po ještě delší době, než je uvedených 5 let.
12. Námitkami uplatněnými pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce brojil proti nesprávnému posouzení rozhodné právní otázky. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že „*neodstraněním, případně nezakrytím střešní svítilny žluté barvy, se jednalo o způsob zaměnitelný s vozidlem taxislužby, kdy existuje důvodné podezření na případné matení potenciálních zákazníků. K tomuto přispívá také nápis „taxislužba“ na boční straně vozidla a neúplné odstranění ceníku nabízených služeb na levé zadní straně vozidla*“, a tedy se jedná o vozidlo zaměnitelné s vozidlem taxislužby. Žalobce byl přesvědčen, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. v) zákona o silniční dopravě dojde tím, že dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, poruší povinnost zajistit, aby v době, kdy je s vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy podle odstavce 4, včetně činností s tím souvisejících, nebo je vozidlo taxislužby použito k jinému účelu než k provozování taxislužby, nebylo označeno svítilnou podle § 21 odstavce 3 písm. c) bodu 1 zákona o silniční dopravě, nápisem TAXI nebo jiným způsobem zaměnitelným s tímto označením. Ze skutečnosti, že vozidlo bylo evidováno jako vozidlo taxislužby, je nutno dle žalobce dovodit, že žalobce jako dopravce by měl v době, kdy taxislužbu neprovozoval, zajistit, aby vozidlo nebylo označeno svítilnou podle § 21 odstavce 3 písm. c) bodu 1 zákona (tj. střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně), nápisem TAXI nebo jiným způsobem zaměnitelným s tímto označením. Zaměnitelnost přitom podle žalobce není v zákoně o silniční dopravě definována (viz § 2 zákona o silniční dopravě). Jde tedy o kategorii, která je nutně spojena s určitým prvkem neurčitosti a nejistoty ohledně obsahu právní normy. Podle žalobce je nutno v konkrétním případě posuzovat nejen to, jak se jeví daná situace správnímu orgánu (který nepochybně rozhodoval i pod vlivem pochybnosti budícího

tvrzení zasahujících policistů, že jejich hlídka spatřila vozidlo s rozsvícenou střešní svítilnou žluté barvy, které vypadalo jako vozidlo taxislužby, avšak poté, co řidič vozidla spatřil vozidlo PČR, střešní svítilnu zhasnul a rozsvítil transparenty umístěné na střeše vozidla s nápisem „FOLLOW ME“), ale je třeba posuzovat subjektivní hledisko adresáta právní normy, tedy žalobce. Dle přesvědčení žalobce je pak evidentní, že žalobce vozidlo v maximální možné míře, jak to technický stav vozidla umožňoval, zbavil prvků, které jsou uvedeny v zákoně jako „poznávací znamení“ pro vozidla taxislužby. Žalovaný tedy dle žalobce svévolně rozšířil obsah právní normy i na situaci, na kterou tato právní norma nemá dopadat, v důsledku čehož mylně dospívá k závěru o porušení výše citované právní normy. Žalobce přitom doplnil, že vzhledem k charakteru obvinění a výši sankce je třeba na znění normy, její interpretaci a aplikaci a postup správního orgánu klást stejné požadavky, jako kdyby se jednalo o trestní řízení. Podle žalobce rovněž nelze přehlédnout, že žalobce již od počátku brojil proti způsobu provedení kontroly a jejím závěrům, přičemž správní orgán se nad argumenty důsledně nezamýšlel a naopak zatížil řízení vadou, která je specifikována v dalším žalobním bodu.

13. Námitkami vznesenými pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce poukazoval na to, že správní orgán prvního stupně neprovedl navrhované výsledky svědků, čímž porušil právo žalobce zaručené v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, dle nichž byl skutkový stav bez pochybností prokázán a výpovědi navrhovaných svědků by nepřinesly žádné nové relevantní skutečnosti týkající se označení vozidla dopravce, resp. dle nichž je z protokolu, úředního záznamu a pořízených fotodokumentací zcela zřejmé, jak bylo vozidlo v době kontroly nastrojeno, přičemž tyto materiály, jejichž zpracování žalobce v odvolání nerozporoval, byly pořízeny vyškolenými osobami, jímž jsou jasné známky jejich povinnosti při provádění kontroly, a lze tak důvodně předpokládat, že byly pořízeny a vypracovány v souladu s právními předpisy. Žalobce zdůraznil, že v odvolání výslovně uvedl: *„Nutno připomenout, že dopravce výslovně sporoval správnost kontrolních zjištění v kontrolním protokolu a úředních záznamech PČR dopravce, a proto navrhl výslech svědka:*

ad 1) Mgr. L. F., pracovníka Magistrátu hl. m. Prahy, odbor dopravních agend, os. č. x,

ad 2) pprap. H., č. x a nstržm. A., č. x, oba příslušníci PČR, KRPA, PHMJ – 4. odd., 1. skup., se sídlem Dábská 524/64, 182 00 Praha 8“. Dále namítal, že existuje jen částečná fotografická dokumentace, tj. vznesl námitku proti úplnosti listinného důkazu (fotografií) ve vztahu k zachycení skutkového děje. Žalobce namítal, že v uvedené části je tedy Napadené rozhodnutí co do důvodů chybné.

14. Žalobce v této souvislosti dále upozorňoval, že přesvědčení žalovaného, že odkazované ustanovení Úmluvy se vztahuje jen na vedení trestního řízení, vychází z již překonaného formalistického přístupu k aplikaci ustanovení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Žalobce byl přesvědčen, že pokud jako účastník správního řízení navrhl důkazy, kterými hodlal zpochybnit správnost, pravdivost a úplnost jiných důkazů, přičemž tyto výtky uplatňoval již od samého počátku řízení (dokonce i před zahájením správního řízení, a to v námitkách proti kontrolnímu protokolu), je neprovedení takových důkazů (které jsou navíc s to prokazovanou skutečností prokázat, a v řízení provedené důkazy jsou od těchto důkazů, z hlediska způsobu, jakým vznikly, odvozené), evidentním porušením práva na spravedlivý proces a rovněž čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy.

15. Námitkami shrnutými pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalobce namítal, že správní orgán uložil žalobci – invalidnímu důchodci, který se čas od času pokusí vydělat alespoň drobnou částku vlastním úsilím a letitým automobilem a nespolehá jen na pomoc od státu, pokutu ve výši 35 000 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce uvedl, že i z úvahy žalovaného o tom, že by pokuta neměla být likvidační, a to i vzhledem k možnosti zaplacení pokuty ve splátkách v souladu s ustanovení § 156 odst. 5 a § 160 odst. 1 daňového řádu, je evidentní, že sám žalovaný si je vědom komplikované možnosti žalobce pokutu uhradit. Takový způsob vypořádání se s argumentem o likvidačním charakteru pokuty nelze dle žalobce připustit, když citované ustanovení takový postup správci daně obligatorně neukládá. Žalovaný si přitom podle žalobce po celou dobu odvolacího řízení údaje o osobních a majetkových poměrech žalobce nevyžádal. Žalobce uvedl, že podle konstantní judikatury je správní orgán ukládající sankci povinen přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele (i v případech, kdy takový požadavek ze zákona přímo nevyplývá), a to ve chvíli, kdy hrozí natolik značný peněžitý trest, že by mohl mít pro pachatele správního deliktu nepřípustný likvidační ráz. Rovněž z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva podle žalobce vyplývá, že přílišná pokuta může být takovým omezením vlastnického práva, které je nepřiměřené sledovanému cíli, a je tudíž v rozporu s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě.

IV. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 24. 8. 2018 k námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** uvedl, že žalobce v podané žalobě poukazoval na § 112 odst. 1 a § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, avšak opomněl ustanovení § 112 odst. 4 zákona o přestupcích s tím, že *„tímto ustanovením zákonodárce stanovil, že se ustanovení zákonů o lhůtách pro projednání přestupků a dosavadních správních deliktů, lhůtách pro uložení pokuty a lhůtách pro zánik odpovědnosti ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy 1. 7. 2017, nepoužijí“*, přičemž *„ve vztahu k zániku odpovědnosti je rovněž uvedeno, že odpovědnost za přestupek či dosavadní správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt stanovená dotčeným zákonem, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti zákona o přestupcích“*. Žalovaný konstatoval, že *„zákon o silniční dopravě nestanovoval v době, v níž došlo k jeho porušení, lhůty vztahující se k zániku odpovědnosti“*. Uzavřel, že *„dle výkladu výše uvedeného přechodného ustanovení zákona o přestupcích lze tedy konstatovat, že k zániku odpovědnosti správního řízení vedeného s žalobcem ve věci porušení zákona o silniční dopravě, zahájeného přede dnem nabytí účinnosti zákona o přestupcích nedochází (viz Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, 2. doplněná verze, aktualizovaná ke dni 19. ledna 2018, Ministerstvo vnitra České republiky, odbor legislativy a koordinace předpisu)“*.
17. K námitkám uplatněným pod **druhým žalobním bodem** žalovaný setrval na závěrech uvedených v Napadeném rozhodnutí s tím, že jelikož vozidlo bylo v době kontroly na boční straně prokazatelně označeno nápisem „taxislužba“, mohlo z pohledu potenciálního cestujícího budit dojem, že se jedná o vozidlo, kterým by mohla být poskytnuta zpoplatněná přeprava formou taxislužby. K argumentu, že zákon o silniční dopravě pojem zaměnitelnosti nedefinuje, žalovaný odkázal na obsah zvláštní části důvodové zprávy. Poznamenal, že správní orgány tento neurčitý právní pojem v konkrétním případě vyloží a své úvahy následně řádně odůvodní. K poznámce o nutnosti posouzení subjektivního hlediska žalovaný odvětil, že je povinností každého dopravce označit vozidlo takovým

způsobem, aby bylo možné jej v případě neprovádění příslušné činnosti odstrojít tak, aby neneslo dané znaky. Pokud dopravce označí vozidlo takovými znaky, které nebude schopen v případě neprovozování taxislužby odstranit, jedná dle žalovaného na vlastní odpovědnost a musí počítat s případným postihem.

18. Žalovaný v reakci na **třetí žalobní bod** poukázal na vypořádání obdobné odvolací námitky v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Odkázal přitom na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2018, čj. 9 A 187/2015 - 36. Žalovaný měl za to, že pokud mají skutkové závěry dostatečnou oporu ve shromážděných důkazech, není nutno přistupovat k provedení dalších důkazů. Jelikož správní orgány nepředpokládaly, že by výsledky svědků přinesly nové skutečnosti, k jejich provedení podle žalovaného nedošlo. Skutkový stav je dle žalovaného dostatečně prokázán z pořízené dokumentace. Výslech navrhovaných svědků by tak byl v rozporu se zásadou hospodárnosti a nepřinesl by podle žalovaného do řízení žádné nové skutečnosti.
19. K námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalovaný setrval na závěrech uvedených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Doplnil, že žalobci již byly v minulosti uloženy pokuty za porušení zákona o silniční dopravě. Ačkoli u žalobce nebyla zjištěna snaha o poškozování zákazníků, došlo z jeho strany podle žalovaného k opakovanému porušení zákona o silniční dopravě a ani dříve vedená řízení a uložené pokuty mu nezabránily, aby žalobce tento zákon nadále porušoval. K likvidačnímu charakteru pokuty žalovaný odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003, a v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, s tím, že pokud žalobce žalovanému neposkytl žádné údaje o svých osobních a majetkových poměrech a omezil se na obecnou námitku stran likvidačního charakteru pokuty, který nijak nedokládal, ani jiným způsobem v dané věci nespolupracoval, žalovaný nepovažoval tyto námitky za důvodné.

V. Jednání

20. Při ústním jednání konaném dne 5. 12. 2019 setrvali účastníci na svých stanoviscích a argumentaci uvedené v písemných podáních. Žalobce rekapituloval obsah uplatněných žalobních bodů a trval na tom, že se v daném případě nejednalo o označení zaměnitelné z pohledu případného zákazníka. Nesouhlasil přitom se závěry žalovaného akcentujícími význam ustanovení § 112 odst. 4 zákona o přestupcích a poukazoval na hmotněprávní charakter ustanovení o prekluzivní době. Žalovaný pak trval na závěrech vyslovených v obou napadených rozhodnutích a zdůraznil smysl ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích. Poukazoval dále na odpovědnost dopravce za označení vozidla užívaného k podnikání a vysvětloval důvody, pro které byl přesvědčen o nepotřebnosti provádění navrhovaných svědeckých výpovědí.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

22. V logice uspořádání vznesených žalobních bodů soud předně přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod **prvním žalobním bodem**, jimiž žalobce namítal, že v okamžiku vydání Napadeného rozhodnutí již se zřetelem k § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích marně uplynula prekluzivní doba a jeho odpovědnost za správní delikt tak zanikla.
23. Soud připomíná, že podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí, že *„trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější“*.
24. Podle § 36 odst. 1 věty druhé zákona o silniční dopravě v rozhodném znění platilo, že *„řízení o uložení pokuty lze zahájit do jednoho roku ode dne, kdy se dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy o porušení uvedených povinností dozvěděl, nejpozději však do pěti let ode dne, kdy k porušení došlo“*.
25. Z § 2 odst. 1 zákona o přestupcích se podává, že *„odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku (dále jen "pachatel") příznivější“*.
26. Podle § 29 písm. a) zákona o přestupcích *„odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby“*.
27. Pravidla pro délku, běh, stavění a přerušení promlčecí doby jsou podrobně upravena v § 30 – 32 zákona o přestupcích. Podle § 30 písm. b) zákona *„promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč“*. Podle § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona pak platí, že promlčecí doba se přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, resp. vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.
28. Z § 112 odst. 1 věty druhé zákona o přestupcích se podává, že *„odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější“*.
29. Podle odst. 2 tohoto ustanovení pak platí, že *„ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“*.
30. V odst. 4 tohoto ustanovení je konečně upraveno, že *„zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“*.
31. Mezi účastníky je v daném ohledu sporné, zda odpovědnost žalobce za předmětný správní delikt v době rozhodování žalovaného o odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí již zanikla. Zatímco žalobce byl přesvědčen, že tomu tak se zřetelem k § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 a 2 ve spojení s § 30 písm. b) a § 32 odst. 2 písm. a) a b) zákona o přestupcích bylo a žalovaný tak měl Prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, žalovaný trval na tom, že k zániku odpovědnosti žalobce ve věci porušení zákona o silniční dopravě nastalého před nabytím účinnosti zákona o přestupcích v posuzované věci nedošlo.

32. Soud podotýká, že správní soudy se v minulosti opakovaně vyjádřily k otázkám souvisejícím se změnou úpravy správního trestání, učinily tak přitom rovněž konkrétně ve vztahu ke změnám týkajícím se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele správního deliktu (přestupku) a souvisejícím přechodným ustanovením obsaženým v § 112 zákona o přestupcích. Jakkoli se tyto závěry týkají především správních deliktů podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jsou některé z nich relevantní a použitelné rovněž ve věci, v níž se měl žalobce podle žalovaného dopustit správního deliktu podle zákona o silniční dopravě. Správní soudy v tomto směru ustáleně akcentují význam ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích, fakticky omezujícího aplikovatelnost pravidel počítání a běhu promlčecí lhůty dle zákona o přestupcích na jednání, k nimž došlo před nabytím účinnosti tohoto zákona, přičemž dovozují, že byla-li zachována promlčecí lhůta podle dosavadní právní úpravy, nemůže být z nové právní úpravy dovozováno její marné uplynutí. Současně pak správní soudy zdůrazňují, že uvedené ustanovení není v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2018, čj. 3 As 84/2017 - 19, ze dne 17. 10. 2018, čj. 7 As 290/2018 - 31, ze dne 20. 2. 2019, čj. 6 As 339/2018 - 59, ze dne 2. 10. 2017, čj. 3 As 266/2016 - 28, ze dne 30. 5. 2019, čj. 9 As 7/2018 - 58, ze dne 22. 8. 2019, čj. 9 As 69/2018 - 58, či ze dne 29. 8. 2019, čj. 4 As 252/2019 - 42 a další).
33. Soud nemohl žalobci přisvědčit v jeho námitce, že nová právní úprava je pro něho příznivější. Je třeba zdůraznit, že skutková podstata deliktu, stejně jako sazby pokuty, které je za něj možno uložit, zůstaly v okamžiku přijetí zákona o přestupcích v aplikovatelné právní úpravě shodně zachovány. Jediné, co se (izolovaně posuzováno) může jevit jako změna pro žalobce příznivější, je otázka běhu promlčecí doby – v daném případě pak konkrétně žalobcem akcentované důsledky možného marného uplynutí tříleté promlčecí doby (§ 30 písm. b) zákona o přestupcích), jež dle přesvědčení žalobce v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích započala svůj běh vydáním Prvostupňového rozhodnutí a jež měla v době vydání Napadeného rozhodnutí marně uplynout.
34. Soud nicméně zdůrazňuje, že Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, jasně uvedl, že *„otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.“*
- V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny. Ani článek 39 Listiny nemluví ve prospěch navrhovatelů. Pouze zákonem lze podle čl. 39 Listiny stanovit "které jednání je trestným činem" a "jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit". Procesní předpoklady stíhatelnosti nejsou předmětem této výhrady.“*
35. Se zřetelem k závěrům vysloveným v uvedeném nálezu Ústavního soudu tak nelze ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, jež je svým charakterem zvláštní právní normou k § 112 odst. 1 větě druhé tohoto zákona a které doplňuje úpravu zániku odpovědnosti za přestupek obsaženou v ustanovení § 29 a násl. zákona, považovat za

rozporné s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť toto ustanovení se týká právě a jedině běhu „promlčecích“ lhůt, resp. lhůt pro zánik odpovědnosti, tedy výhradně otázky, jak dlouho lze určité jednání stíhat. Sám Ústavní soud přitom tento okruh otázek vyloučil z dosahu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Platí tedy, že pojem trestnost činu je třeba vztáhnout k tomu, zda je určité jednání nadále považováno za trestné, a nikoliv k délce promlčecí doby v případě, kdy nová právní úprava stanovuje jasná pravidla pro její běh i co do vztahu k jednáním, k nimž došlo před nabytím účinnosti této nové úpravy.

36. Soud je přitom přesvědčen, že zákonodárce přijetím pravidla obsaženého v § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích zřetelně odlišil režim zániku odpovědnosti u přestupků (správních deliktů) spáchaných před nabytím účinnosti zákona o přestupcích od režimu zániku odpovědnosti za přestupky spáchané za účinnosti tohoto zákona. V případě prvně uvedené kategorie přitom zákonodárce jednoznačně stanovil běh lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty odlišně, když normoval, že pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, odpovědnost za dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt pro projednání jiného správního deliktu, lhůt pro uložení pokuty za jiný správní delikt a lhůt pro zánik odpovědnosti za jiný správní delikt. Zákonodárce přitom zjevně usiloval o to, aby pro jednání spáchaná před účinností zákona o přestupcích zůstaly zachovány lhůty pro zahájení řízení o správních deliktech či lhůty pro uložení pokuty, resp. lhůty pro zánik odpovědnosti a aby tedy jednání, o kterých bylo řádně zahájeno řízení, byla nadále stíhatelná. V tomto smyslu je dle přesvědčení soudu úprava zákona o přestupcích zcela jasná a pro žalobce v nyní souzené věci není nijak příznivější.
37. Žalobce i žalovaný se pak mýlí, pokud ve svých procesních podáních argumentují (pro jimi rozporné zastávané právní názory tak činí překvapivě obsahově obdobně) tím, že dosavadní zákony žádnou lhůtu pro projednání správního deliktu neobsahovaly (žalobce), resp. tím, že „zákon o silniční dopravě nestanovoval v době, v níž došlo k jeho porušení, lhůty vztahující se k zániku odpovědnosti“ (žalovaný). Zákon o silniční dopravě totiž v ustanovení § 36 odst. 1 věty druhé v rozhodném znění stanovil lhůty, v nichž bylo třeba řízení o správním deliktu podle tohoto zákona zahájit, tedy právě takové lhůty, které má na mysli ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích. Opíral-li tedy žalobce svou procesní pozici o argumentaci, že zákon o silniční dopravě, resp. žádný jiný předpis žádnou lhůtu pro projednání předmětného protiprávního jednání neobsahoval, nemohl mu soud přisvědčit, neboť taková lhůta vyplývala právě ze shora citovaného § 36 odst. 1 věty druhé zákona o silniční dopravě.
38. Soud se rovněž nemohl se žalobcem ztotožnit v hodnocení relevance ustanovení § 32 odst. 2 zákona o přestupcích, v důsledku něhož podle žalobce došlo v posuzované věci k přerušení promlčecí doby vydáním Prvostupňového rozhodnutí. Soud je přesvědčen, že právní úprava v § 32 zákona váže stavení a přerušení běhu promlčecí doby na právní skutečnosti, kterým nelze přikládat (retroaktivně) právní účinky v případě, kdy nastaly před 1. 7. 2017, a to ani pro řízení zahájená před tímto datem. Soud má přitom za to, že o aplikaci nové úpravy je v tomto směru možno uvažovat toliko ve vztahu k období po 1. 7. 2017, a proto lze důsledky dle § 32 zákona spojovat teprve s právními skutečnostmi nastalými po tomto datu [srov. shodně Vedral, Josef: *K novému zákonu o přestupcích* in *Správní právo*, č. 7/2017; či Průvodce zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (2. doplněná verze, aktualizovaná ke dni 19. ledna 2018)

zpracovaný odborem legislativy a koordinace předpisů Ministerstva vnitra, dostupný na <https://www.mvcr.cz/clanek/zakon-o-odpovednosti-za-prestupky-a-rizeni-o-nich-ucinnny-od-1-7-2017.aspx>; dle stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí].

39. Soud se zřetelem k výše uvedenému v tomto ohledu uzavírá, že řízení o správním deliktu (nyní přestupku) bylo v nyní řešeném případě zahájeno před účinností zákona o přestupcích a bylo především zahájeno v rámci zákonné lhůty uvedené v § 36 odst. 1 věty druhé zákona o silniční dopravě. Ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích pak (plně ústavně konformně – srov. výše připomenuté závěry Ústavního soudu) vyjadřuje zájem státu na tom, aby protiprávní jednání, k němuž došlo před nabytím účinnosti zákona o přestupcích, bylo za předpokladu, že o něm bylo řádně ve lhůtě stanovené dosavadní úpravou zahájeno řízení, nadále postižitelné. Jinak řečeno, smyslem a účelem regulace vyplývající z naposledy uvedeného ustanovení je zajistit, aby se jednání, které by bylo postižitelné podle dosavadní právní úpravy, nemohlo stát nepostihnutelným pouze v důsledku nabytí účinnosti nové právní úpravy, resp. v důsledku pravidel upravujících délku a běh promlčecí doby obsažených v zákoně o přestupcích.
40. Právě uvedené potvrzují i relevantní doktrinální závěry, dle nichž „*účelem první věty v § 112 odst. 2 bylo podobně jako v případě první věty odstavce 1 nepřímou novelizovat zvláštní zákony v případě tzv. společných ustanovení o správních deliktech a vyloučit ode dne účinnosti nového zákona aplikaci ustanovení o lhůtách pro zahájení řízení či uložení sankce za správní delikt, která by se jinak zřejmě chápala jako lex specialis k nové obecné úpravě zániku odpovědnosti za přestupek, což by účinky nové obecné úpravy značně oslabovalo. Pokud jde o druhou větu odst. 2, podle které odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt vyplývajících z dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, toto pravidlo mělo být chápáno jako lex specialis k druhé větě odst. 1, kde je stanoveno, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, přičemž podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Nová obecná úprava zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku promlčení obsažená v 30 až 32 by s největší pravděpodobností byla chápána, alespoň ve většině případů, jako úprava příznivější, zejména ve srovnání s úpravami, které stanovily pouze lhůty (subjektivní a objektivní) pro zahájení řízení a takových úprav byla většina*“ (srov. Vedral, Josef: *K novému zákonu o přestupcích* in *Správní právo*, č. 7/2017).
41. Soud pak nad rámec uvedeného pro úplnost podotýká, že s žalovaným nelze souhlasit potud, pokud klíčový význam přisuzuje ustanovení § 112 odst. 4 zákona o přestupcích, neboť toto ustanovení je přechodným ustanovením čistě procesního charakteru, dle kterého se v případě zahájeného řízení o dosavadním jiném správním deliktu, které nebylo pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti zákona o přestupcích, takové řízení dokončí podle dosavadních zákonů, tj. podle procesní úpravy obsažené zpravidla v subsidiárně aplikovatelném správním řádu. V posuzované věci bylo v souladu s dříve uvedeným nutno postupovat především podle § 112 odst. 2 věty druhé nového zákona o přestupcích, jež ve světle výše vyložených závěrů představuje *lex specialis* k obecnějšímu hmotněprávnímu ustanovení obsaženému v § 112 odst. 1 větě druhé tohoto zákona. Žalovaný ostatně v jiných částech vyjádření právě na relevanci pravidla obsaženého v § 112 odst. 2 větě druhé zákona o přestupcích sám poukazoval.

42. Lze tedy shrnout, že s ohledem na shora uvedené v posuzované věci žalobce nemohl na daném skutkovém půdorysu jakkoli benefitovat z úpravy zániku odpovědnosti obsažené v zákoně o přestupcích, především pak z § 32 odst. 2 tohoto zákona. Pokud tedy bylo správní řízení v uvedené věci zahájeno ve lhůtě uvedené v § 36 odst. 1 věty druhé zákona o silniční dopravě v rozhodném znění, bylo jednání žalobce se zřetelem k § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích nadále postižitelné i po nabytí účinnosti nové právní úpravy správního trestání a žalobce tedy bylo nadále možno shledat odpovědného za jeho protiprávní jednání specifikované ve výroku Prvostupňového rozhodnutí. Se zřetelem ke všem výše uvedeným důvodům soud uzavírá, že žalobci nebylo možno přisvědčit, že by odpovědnost za jednání nastalé před nabytím účinnosti zákona o přestupcích k datu vydání Napadeného rozhodnutí zanikla.
43. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** nesouhlasil s posouzením rozhodné právní otázky ze strany žalovaného, když byl přesvědčen, že svým jednáním v daném případě znaky skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. v) zákona o silniční dopravě nenaplnil.
44. Soud podotýká, že v daném ohledu je mezi účastníky sporným, zda způsob označení vozidla žalobce v době, v níž mělo dojít ke spáchání skutků identifikovaných ve výroku Prvostupňového rozhodnutí, odporoval povinnosti uložené žalobci v § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě v rozhodném znění pro situace, kdy je vozidlo taxislužby použito k jinému účelu než k provozování taxislužby. Zatímco žalobce byl přesvědčen, že vozidlo v maximální možné míře, jak to technický stav vozidla umožňoval, zbavil prvků, které jsou uvedeny v zákoně jako „poznávací znamení“ pro vozidla taxislužby, přičemž pojem zaměnitelnost nebyl zákonem definován a při jeho výkladu je třeba přihlídnout k „subjektivnímu hledisku adresáta právní normy“, žalovaný trval na tom, že žalobce svým jednáním znaky skutkové podstaty předmětného správního deliktu naplnil, když jeho vozidlo bylo v době spáchání skutků označeno způsobem zaměnitelným s vozidlem taxislužby.
45. Podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. v) zákona o silniční dopravě ve znění účinném k datu spáchání skutků platí, že *„dopravní úřad nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uloží pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 6 písm. b) nezajistí, aby v době, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, včetně činností s tím souvisejících, nebo je toto vozidlo užíváno k jinému účelu než k provozování taxislužby nebylo označeno střešní svítlnou, nápisem TAXI nebo jiným způsobem zaměnitelným s tímto označením“*.
46. Podle § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě ve znění účinném k datu spáchání skutků platí, že *„dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je dále povinen zajistit, aby v době, kdy je s vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy podle odstavce 4, včetně činností s tím souvisejících, nebo je vozidlo taxislužby použito k jinému účelu než k provozování taxislužby, nebylo označeno svítlnou podle odstavce 3 písm. c) bodu 1, nápisem TAXI nebo jiným způsobem zaměnitelným s tímto označením“*.
47. Z § 21 odst. 3 písm. c) bodu 1 zákona o silniční dopravě ve znění účinném k datu spáchání skutků se pak podává, že *„dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, je povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně“*.

48. Soud podotýká, že shodně je odpovědnost dopravce za porušení povinnosti uložené mu v § 21 odst. 6 písm. b) zákona upravena rovněž v zákoně o silniční dopravě ve znění účinném od 4. 10. 2017 (po novelizaci provedené zákonem č. 304/2017 Sb.).
49. Z protokolu o kontrole č. T/20140920/1/Fk a fotodokumentace pořízené na místě založené ve správním spisu soud ve vztahu ke skutku spáchanému dne 20. 9. 2014 ověřil, že vozidlo bylo v době, ve které bylo žalobcem dle jeho tvrzení využito k jinému účelu než provozování taxislužby, označeno žlutou střešní svítilnou, jež byla bez nápisu „TAXI“, pevně umístěné na střeše vozidla pomocí střešní hrazdy, spolu s dalšími dvěma svítilnami. Zatímco na prvních dvou fotografiích je žlutá svítilna zachycena bez nápisu a na bílých svítilnách je patrný text „FOLLOW ME“, na druhých dvou fotografiích je žlutá svítilna opatřena textem „AUTO AVE“ a bílé svítilny textem „AUTODOPRAVA“, resp. „ASSISTANCE“. Z předmětných podkladů založených ve správním spisu pak rovněž vyplývá, že vozidlo bylo na stranách označeno mj. nápisem „TAXISLUŽBA“, přičemž na obou stranách vozidla také byly vyvedeny části „ceníků“ odpovídajících ceníkům vozidel taxislužby obsahující údaje vycházející z nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby. Ve vozidle se přitom rovněž nacházel taxametr.
50. Z úředního záznamu Policie České republiky ze dne 16. 12. 2014, čj. KRPA-479223-1/ČJ-2014-000065-RŮŽIČ a přiložené fotodokumentace pak soud ve vztahu ke skutku spáchanému dne 16. 12. 2014 ověřil, že vozidlo bylo v době, ve které bylo žalobcem dle jeho tvrzení využito k jinému účelu než k provozování taxislužby, obdobně jako v předchozím případě označeno žlutou střešní svítilnou, jež byla bez nápisu „TAXI“, a jež byla do okamžiku, když žalobce spatřil vozidlo hlídky, rozsvícena. Vozidlo bylo i v tomto případě na stranách označeno mj. nápisem „TAXISLUŽBA“.
51. Soud dále z úředního záznamu Policie České republiky o podání vysvětlení ze dne 16. 12. 2014, čj. KRPA-479223-2/PŘ-2014-001415, z vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí ze dne 23. 1. 2015 a z podaného odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí ze dne 24. 3. 2015 ověřil, že žalobce nečinil v průběhu správního řízení sporným, že vozidlo bylo v době, ve které bylo žalobcem dle jeho tvrzení využito k jinému účelu než k provozování taxislužby, označeno mj. žlutou střešní svítilnou neobsahující nápis „TAXI“, pevně umístěnou na střeše vozidla pomocí střešní hrazdy, spolu s dalšími dvěma svítilnami bílé barvy, s tím, že žalobce poukazoval na to, že svítilny jsou opatřeny textem „AUTO AVE“, „AUTODOPRAVA“, „ASSISTANCE“, resp. „FOLLOW ME“, přičemž nezpochybňoval ani to, že na stranách vozidla byl uveden mj. nápis s textem „TAXISLUŽBA“ a rovněž „torza“ ceníků.
52. Soud za tohoto stavu nemohl než přisvědčit žalovanému, že žalobce svým jednáním popsáním ve výroku Prvostupňového rozhodnutí skutečně v obou případech porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě, když nezajistil, aby jeho vozidlo v době, v níž bylo žalobcem dle jeho tvrzení (jež správní orgány nečinily sporným) využito k jinému účelu než k provozování taxislužby, nebylo označeno způsobem zaměnitelným s označením vozidla taxislužby.
53. Soud zdůrazňuje, že zákonodárce stanovením pravidla v § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě zřetelně akcentoval zájem na ochraně spotřebitelské veřejnosti spočívající v tom, aby vozidlo taxislužby v době, v níž je použito k jiným účelům, nebylo označeno způsobem vyvolávajícím možný omyl o povaze služby, která je v takovém vozidle v této době poskytována, resp. nabízena. Pokud je pak v předmětném ustanovení uveden

požadavek, aby vozidlo nebylo označeno svítilnou podle § 21 odstavce 3 písm. c) bodu 1 zákona, tj. střešní svítilnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně, nápisem TAXI nebo jiným způsobem zaměnitelným s tímto označením, je zjevné, že k porušení uvedeného zákazu dojde kdykoli, kdy je vozidlo taxislužby v době, v níž je použito k jiným účelům, označeno některým z alternativně uvedených způsobů. Jinak řečeno, pro naplnění znaku skutkové podstaty správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. v) ve spojení s § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě postačí mj. to, pokud je vozidlo v rozhodné době označeno nápisem TAXI nebo jiným způsobem zaměnitelným s tímto označením.

54. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že označení vozidla spočívající v kombinaci žluté svítilny a nápisu s textem „TAXISLUŽBA“ vyvedeného na obou bočních stranách vozidla, bylo nadevší pochybnost označením, jež bylo zaměnitelné s označením vozidla taxislužby a bylo způsobilé ve třetích osobách vyvolat dojem, že uvedeným vozidlem je v rozhodném okamžiku poskytována popř. nabízena taxislužba. Právě uvedení označení „TAXISLUŽBA“, jež je dle soudu zcela nepochybně ze své povahy označením zaměnitelným s označením „TAXI“, když *de facto* představuje nezkrácenou podobu tohoto označení, spolu s osazením vozidla žlutou střešní svítilnou, jíž jsou se zřetelem k pravidlu vyplývajícímu z § 21 odst. 3 písm. c) bodu 1 zákona o silniční dopravě obligatorně označována vozidla taxislužby, bylo na daném skutkovém půdorysu podle přesvědčení soudu žalovaným správně posouzeno jako nepřipustné zaměnitelné označení ve smyslu § 21 odst. 6 písm. b) zákona.
55. Na uvedeném závěru přitom není způsobila ničeho změnit ani žalobcem v průběhu správního řízení akcentovaná okolnost, že žlutá střešní svítilna neobsahovala nápis „TAXI“ a nebyla tedy svítilnou dle § 21 odst. 3 písm. c) bodu 1 zákona o silniční dopravě. Pokud by tomu tak bylo, byly by takovým jednáním naplněny znaky správního deliktu uvedeného v § 35 odst. 2 písm. v) zákona bez dalšího. V daném případě však správní orgány své závěry na uvedeném nezaložily, právě naopak své meritorní posouzení opřely o zjištění spočívající v užití označení zaměnitelného s označením „TAXI“, doprovazeném užitím typu střešní svítilny, která je (po doplnění o zákonem požadovaný nápis) obligatorním prvkem výbavy vozidel taxislužby. Stejně tak žalovaný správně nezohlednil, že žalobcem užitá střešní svítilny obsahovaly jiné nápisy, popř. že nápis „TAXISLUŽBA“ byl jen jedním z nápisů zachycujících druhy žalobcem poskytovaných služeb. Na tyto okolnosti již ostatně žalobce v podané žalobě specificky nepoukazoval, postačí proto shrnout, že žalovaný dospěl podle soudu ke správnému právnímu závěru o užití označení zaměnitelného s označením „TAXI“ z důvodu označení vozidla nápisem „TAXISLUŽBA“ za současného užití žluté střešní svítilny. Samotná skutečnost, že tento typ služby byl na označení vozidla uveden toliko jako jeden z druhů žalobcem poskytovaných služeb, není způsobila žalobce ze spáchání správního deliktu vyvinit.
56. Namítal-li žalobce, že v maximální možné míře zbavil vozidlo nežádoucích prvků, nelze mu dle stanoviska soudu v žádném případě přisvědčit. Žalobci nic nebránilo, aby (zamýšlel-li vozidlo taxislužby užívat k jiným účelům) vybavil své vozidlo takovými prvky, které by mu bez větších nesnází umožňovaly snadněji reagovat na případy, kdy bude vozidlo používat k jiným účelům. Žalobce tak však nepostupoval, na vozidle ponechal označení „TAXISLUŽBA“, vozidlo ponechal opatřené mj. žlutou střešní svítilnou a přinejmenším v prvním případě rovněž torzem ceníku odpovídajícího ceníkům provozování taxislužby na území hl. m. Prahy. Žalobce si tak mj. oproti svým konkurentům na relevantním trhu

zjednal neoprávněnou výhodu spočívající v nevynaložení nákladů na opatření vozidla takovým způsobem označení, které by mu umožňovalo obligatorní prvky označení v případě využití vozidla k jiným účelům dočasně odstranit.

57. Žalovanému pak nelze nikterak vyčítat, že by snad při interpretaci pojmu „zaměnitelnost“ užitého v § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě postupoval v rozporu s obvyklými metodami výkladu právních norem. Žalovaný dle přesvědčení soudu zcela správně vyložil obsah a rozsah tohoto neurčitěho právního pojmu, aby jej posléze zcela správně aplikoval na zjištěný skutkový stav. Poukazuje-li přitom žalobce na „subjektivní hledisko adresáta právní normy“, soud již toliko ve stručnosti podotýká, že žalobce nemohl v žádném ohledu legitimně usuzovat, že označení vozidla textem „TAXISLUŽBA“ nebude ze strany správních orgánů a posléze event. správního soudu považováno za označení zaměnitelné s označením „TAXI“ (srov. výše). Znění, interpretace ani aplikace klíčové právní normy obsažené v § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě v rozporu s názorem žalobce dle soudu nikterak neodporuje pravidlům správního trestání.
58. Ani tento okruh žalobních námitek tak soud neshledal důvodným.
59. Soud nepřisvědčil ani námitkám, jimiž žalobce pod **třetím žalobním bodem** brojil proti neprovedení navrhovaných výslechů svědků správním orgánem prvního stupně.
60. Soud v tomto směru zdůrazňuje, že správní orgány jsou sice povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Z této teze však nelze dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení a ani ze strany účastníků řízení nejsou vzneseny žádné pro věc relevantní návrhy na další dokazování, budou přesto správní orgány povinny pokračovat v pořizování dalších podkladových dokumentů. Takovéto tvrzení postrádá logiku, protože v konečném důsledku by mohlo znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, čj. 2 As 93/2006 - 84, či ze dne 5. 11. 2009, čj. 1 Afs 60/2009 - 119).
61. Z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v tomto směru jednoznačně plyne, že návrh na provedení důkazu je možné neakceptovat výhradně v případech, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, N 254/55 SbNU 455, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).
62. Správní orgán tedy není vázán všemi důkazními návrhy účastníka řízení, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej k odmítnutí dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly.
63. Ústavní soud pak za jeden z takových přípustných důvodů odepření provedení navrhovaného důkazního prostředku předvídá nadbytečnost důkazu, za níž označuje „[a]rgument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.“ Jak je z citované pasáže zjevné, Ústavní soud tedy považuje za legitimní, pokud

orgán veřejné moci neprovede důkazní prostředek nadbytečný, který již nemůže přinést další objasnění skutkového základu věci. Důležité však je, že i bez takového důkazního prostředku a z něj plynoucího důkazu je dané tvrzení „bez důvodných pochybností ověřeno nebo vyvráceno“.

64. Soud přitom v návaznosti na výše uvedené dospěl k závěru, že správní orgány v daném případě těmto požadavkům dostály.
65. Soud má za to, že správní orgány ve svých rozhodnutích řádně vysvětlily, že provedení navrhovaných výsledků svědků je pro účely posouzení předmětné věci nadbytečné, když klíčové skutkové okolnosti týkající se označení vozidla žalobce v době, v níž vozidlo taxislužby využíval k jiným účelům, byly již v předchozím průběhu řízení postaveny bez důvodných pochybností najisto. Žalovanému je třeba přisvědčit, že klíčová skutková zjištění, o něž správní orgány své meritorní posouzení opřely, mají dostatečnou oporu ve správním spisu a nade vší pochybnost vyplývají z protokolu o kontrole č. T/20140920/1/Fk, úředního záznamu Policie České republiky ze dne 16. 12. 2014, čj. KRPA-479223-1/ČJ-2014-000065-RŮŽIČ a přiložené fotodokumentace. Soud přitom považoval za klíčové, že žalobce v souladu s dříve uvedeným v průběhu správního řízení nečinil rozhodné skutkové okolnosti (opatření vozidla označením „TAXISLUŽBA“ a žlutou střešní svítlnou neobsahující nápis „TAXI“) spornými. Jak soud akcentoval výše, z úředního záznamu Policie České republiky o podání vysvětlení ze dne 16. 12. 2014, čj. KRPA-479223-2/PR-2014-001415, z vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí ze dne 23. 1. 2015 i z podaného odvolání žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí ze dne 24. 3. 2015 je zjevné, že žalobce nečinil v průběhu správního řízení sporným, že vozidlo bylo v době, ve které bylo žalobcem dle jeho tvrzení využito k jinému účelu než k provozování taxislužby, označeno mj. žlutou střešní svítlnou neobsahující nápis „TAXI“, pevně umístěnou na střeše vozidla pomocí střešní hrazdy, a že na stranách tohoto vozidla byl uveden mj. nápis s textem „TAXISLUŽBA“.
66. Pokud žalobce poukazuje na to, že v odvolání namítal, že již v předchozím průběhu řízení „*sporoval správnost kontrolních zjištění v kontrolním protokolu a úředních záznamech PČR*“, a proto navrhoval výslech kontrolního pracovníka, resp. příslušníka PČR, a namítal, že „*existuje jen částečná fotografická dokumentace*“, je třeba zdůraznit, že žalobce ve svém vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 23. 1. 2015 toliko uvedl, že „*správnost kontrolních zjištění v kontrolním protokolu a úředních záznamech sporuje, a proto navrhuje výslech svědka...*“. Žalobce nicméně současně, jak je zjevné z výše uvedeného, ve svých podáních v průběhu správního řízení opakovaně potvrdil ta skutková zjištění, která byla z pohledu správních orgánů i zdejšího soudu rozhodná pro skutkové a navazující právní závěry stran porušení § 21 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě. Pokud tedy žalobce v uvedeném podání, ani v jiném podání v průběhu správního řízení neuvedl, jaké konkrétní závěry obsažené v Protokolu o kontrole či úředních záznamech činí sporným, a současně na druhé straně opakovaně potvrdil, že vozidlo bylo v rozhodné době opatřeno na obou stranách nápisem „TAXISLUŽBA“ a současně bylo opatřeno žlutou střešní svítlnou bez nápisu „TAXI“, nelze správním orgánům vytýkat, pokud za této situace považovaly klíčové skutkové okolnosti za nade vší pochybnost prokázané.
67. Za dané skutkové situace tak nebylo podle přesvědčení městského soudu pro učinění skutkových závěrů potřebné doplňovat další podklady pro rozhodnutí, nebylo tedy třeba provádět ani žalobcem navrhované výsledky svědků, neboť (a v tomto ohledu se soud se žalovaným zcela ztotožňuje) rozhodné skutkové okolnosti byly bez důvodných

pochybností (i se zřetelem k tomu, že byly ze strany žalobce fakticky učiněny nespornými) prokázány. Skutkové závěry, jež byly podkladem pro navazující právní závěr ohledně užití zaměnitelného označení, měly podle zdejšího soudu dostatečnou oporu ve shromážděných důkazech, resp. podkladech pro rozhodnutí.

68. Závěry žalovaného je tak třeba dílčím způsobem korigovat toliko potud, že uvedené řízení o tomto typu správního deliktu je podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů řízením o trestním obvinění (srov. např. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS), v němž je třeba žalobci zaručit práva obsažená v čl. 6 Úmluvy, a to včetně práva zakotveného v čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, dle kterého každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě.
69. V posuzované věci však nešlo o případ srovnatelný s věcí řešenou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, č. 847/2006 Sb. NSS, v němž bylo ze strany tohoto soudu konstatováno porušení uvedeného práva zaručeného Úmluvou s tím, že výpověď navrhovaného svědka nelze dopředu hodnotit jako bezcennou, neboť by tím mohlo dojít k porušení práva na spravedlivý proces. V nyní posuzované věci totiž správní orgány v souladu s dříve uvedeným správně reflektovaly ustálenou rozhodovací praxi Ústavního soudu a se zřetelem k závěrům vysloveným v nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09, odepřely provedení navrhovaných důkazních prostředků proto, že rozhodné skutkové okolnosti již byly v řízení nade vší pochybnost prokázány.
70. Soud přitom považuje za zvláště významné, že v daném případě žalobce nebyl nepřipustným způsobem zbaven práva na prezentaci důkazů svědčících v jeho prospěch, resp. závěr o skutkovém stavu věci nebyl správními orgány učiněn toliko na základě jednostranných důkazů. Žalobci nebylo nijak upřeno právo tvrdit, že se skutek, jehož se měl dopustit, odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, a namítat, že nebyly dány objektivně ověřitelné okolnosti, které by takovou verzi s jistotou vylučovaly. Právě naopak, žalobce sám, jak vyplývá z výše uvedeného, rozhodné skutkové okolnosti ve svých podáních v průběhu správního řízení potvrdil. Správní orgány proto dle přesvědčení soudu nepostupovaly v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, pokud za dané skutkové situace neprovedly navrhované výslechy svědků s poukazem na to, že rozhodné skutkové okolnosti již byly v řízení nade vší pochybnost prokázány.
71. Soud proto neshledal z uvedených důvodů opodstatněnými ani námitky vznesené pod třetím žalobním bodem.
72. Soud se konečně neztotožnil ani s námitkami, jimiž žalobce pod **čtvrtým žalobním bodem** poukazoval na to, že mu správní orgány uložily nepřiměřenou a likvidační pokutu.
73. V této souvislosti soud podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho

rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).

74. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.
75. Soudní řád správní ovšem i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě však pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).

76. Soud tedy k předmětné obecné žalobní námitce, vycházející z takto popsaných judikatorních východisek, konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem prvního stupně, revidované do určité míry žalovaným, není v daném případě zatíženo vadami, pro které by Napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Soud podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na blíže nerozvedenou námitku nepřiměřenosti, resp. neodůvodněné přísnosti uložené pokuty, mohl se soud touto námitkou zabývat pouze v míře konkrétnosti, v jaké ji žalobce vznesl. V tomto směru pak soud, respektující shora popsaná pravidla soudního přezkumu správního uvážení o výši sankce, žádné okolnosti zakládající nepřiměřenost uložené pokuty nezjistil. Sám žalobce ostatně ani žádnou takovou okolnost v podané žalobě konkrétně nespecifikoval.
77. K jediné konkrétnější námitce nepřiměřenosti uložené sankce optikou majetkových poměrů žalobce pak soud podotýká, že správní orgán ukládající pokutu za správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
78. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008 - 133, zdůraznil, že „*likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (...) V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.*

Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžádají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“

79. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 As 254/2016 - 39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“.
80. Z těchto závěrů dle přesvědčení soudu zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci) zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání.
81. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Byl-li žalobce skutečně přesvědčen, že správní orgán prvního stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby při podání odvolání konkrétně uvedl, z jakých důvodů se domnívá, že je pro něj výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu správního řízení před vydáním Prvostupňového rozhodnutí ani v průběhu odvolacího řízení neuváděl. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správními orgány vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce, resp. že si k jejich posouzení samy podklady iniciativně nevyžádaly. Jakkoli pasivita žalobce v průběhu správního řízení nevylučuje domáhat se moderační trestu v rámci soudního řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007 - 62) a uvádět přitom okolnosti stran jeho osobních a majetkových poměrů, platí, že správnímu orgánu nelze klást k tíži, pokud se s určitou skutečností, která byla namítnuta až v žalobě, nevypořádal *ex officio* či důkladnějším způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, čj. 2 As 56/2007 - 71). Jak totiž vyplývá ze shora označeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 9/2008 - 133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložena pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)“].
82. Soud tedy v tomto směru uzavírá, že korektiv zákazu ukládání sankcí v likvidační výši nelze vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za

porušení jejich právních povinností. Žalobci byla pokuta stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí (ve výši odpovídající 10 % z možných 350 000 Kč se zřetelem ke změnám provedeným v zákoně o silniční dopravě zákonem č. 304/2017 Sb.). Již z tohoto pohledu nelze tvrdit, že by uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Pokud jsou osobní a majetkové poměry žalobce neuspokojivé, pak to ještě neodůvodňuje závěr, že by se měl automaticky vyhnout postihům za své protiprávní jednání, resp. že by nebyla dána povinnost správních orgánů uložit sankci v citelné výši. Žalobce ostatně může požádat o splátkový kalendář, jak správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly. V tomto ohledu nelze správním orgánům ničeho vytýkat.

83. Na základě všech shora uvedených skutečností a důvodů Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
84. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. prosince 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

